

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.429 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Zele, vertegenwoordigd door haar College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoekster) en X (tweede verzoeker), die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 november 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zele van 27 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), getroffen ten opzichte van eerste verzoekster.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN IMPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Volgens verklaringen van verzoekers in hun verzoekschrift dienden zij op 7 juli 2008 een aanvraag in tot vestiging als ascendenten in functie van hun Belgische dochter.

1.2. Verzoekers poneren in hun verzoekschrift dat de aanvraag tot vestiging op grond van artikel 40, §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op 27 oktober 2008 geweigerd werd met de volgende motivering: "(...) Bij het indienen van de bijlage 19 ter dd.07/07/2008 heeft betrokkene geen elementen aangetoond die bewijzen dat zij ten laste was van haar vervoegd familielid op basis van artikel 40 ter." Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 27 oktober 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat diegene die beroep aantekent moet doen blijken van een benadeling of een belang. De bestreden beslissing, zoals ze gevoegd werd bij het verzoekschrift, betreft enkel eerste verzoekster. In het verzoekschrift wordt niet aangetoond welk belang tweede verzoeker precies heeft bij het aanvechten van een beslissing die enkel werd genomen ten overstaan van zijn echtgenote. Ambtshalve stelt de Raad vast dat het door tweede verzoeker ingestelde beroep onontvankelijk is (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). De Raad onderzoekt dus enkel het beroep voor zover het ingesteld werd door eerste verzoekster.

2.2. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd op 19 december 2008 per aangetekend schrijven met ontvangstbewijs aan de verwerende partij kennisgegeven van onderhavig beroep met de vraag om binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier neer te leggen en desgevallend een nota met opmerkingen toe te voegen.

2.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 8 januari 2008 het administratief dossier heeft ingediend met een begeleidend schrijven. De laatste nuttige dag om het administratief dossier met desgevallend een nota met opmerkingen neer te leggen was 29 december 2008.

2.4. Luidens artikel 39/72, § 1, van de Vreemdelingenwet dient de verweerder binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier met eventueel een nota met opmerkingen te bezorgen:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

2.5. De verwerende partij is in gebreke gebleven het administratief dossier en de nota tijdig over te maken. Derhalve is artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet van toepassing dat als volgt luidt: *“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”* Luidens artikel 39/59, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dient de nota die door de verwerende partij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72 uit de debatten geweerd te worden. Voor zover het begeleidend schrijven bedoeld in punt 2.3. kan beschouwd worden als nota van de verwerende partij dient deze derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

2.6. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verwerende partij dat verweerder verward was door de aanduiding van de Dienst Vreemdelingenzaken als verwerende partij in het verzoekschrift van verzoekers. Tevens betoogt hij dat het de eerste keer is dat verweerder met een dergelijke zaak geconfronteerd wordt.

2.7. De aangevoerde argumenten kunnen niet als overmacht beschouwd worden. De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.2. en 2.8. De gemeente Zele werd in deze duidelijk opgeroepen als verwerende partij. Het feit dat verweerder mogelijk voor de eerste keer geconfronteerd wordt met een zaak zoals onderhavige zaak, vormt geen situatie van overmacht. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W., 1987- 88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Het kwam aan

verweerder toe om zich zonedig tijdig te laten inlichten opdat hij zijn wettelijke verplichtingen kan vervullen.

2.8. De Raad wijst er nog op dat de rechtspleging voor de Raad van inquisitoriale aard is. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cfr. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS 18 december 2001, nr. 101.932, Devos). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cfr. RvS 1 december 1999, nr. 83.770, Wijns en De Boeck; RvS 1 juli 2003, nr.121.147, c.v. Intercommunale Haviland). Uit wat hierna volgt, blijkt dat de gemeente Zele terecht als verwerende partij in de zaak betrokken werd.

2.9. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde beslissing blijkt dat zij getroffen werd in uitvoering van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: “(...) § 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het **gemeentebestuur** de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. (...)”

2.10. Aangezien de bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van bovenvermeld artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit en gelet op de motivering in feite (zie supra punt 1.2) dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van de autonome beslissingsbevoegdheid van de gemeente.

2.11. Concluderend dient gesteld te worden dat de gemeente Zele terecht opgeroepen werd met het oog op verweer inzake de bestreden beslissing.

2.12. Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoekende partij nog bijkomende besluiten neer. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal van aard, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van “besluiten” voorziet. Gelet op het voorafgaande en gelet op het respect voor de rechten van verdediging van verweerder worden ze ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij verzoekt als volgt:

“Verzoekers voldeden op 10 april 2007 aan alle voorwaarden voor hun aanvraag tot vestiging overeenkomstig art. 40, § 3, 3° Wet 15december 1980.

Niet alleen zijn verzoekers in de zin van de wet bloedverwant in opgaande lijn van een Belg, te weten hun dochter M. E. (...) wonende te Zele (wat alsdusdanig niet betwist wordt), maar zij zijn ook reeds sinds lang ten laste van hun dochter.

Minstens blijkt niet, op controleerbare wijze, uit de motivering van de aangevochten beslissing of de voorgelegde stukken grondig werden onderzocht en zo ja, om welke reden deze stukken dan werden geweerd als bewijs van ten laste zijn.

5. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers reeds ten laste waren van hun dochter van 9 februari 2007 tot 27 oktober 2008 (datum van ontvangst van de bestreden beslissing) zonder tussenkomst van de openbare overheid in België. Uit de stukken blijkt ook dat hun dochter financieel in staat is om hen ten laste te houden. Dit werd ook niet betwist door verweerster.

6. In haar thuisland bezaten verzoekers geen inkomen en waren zij afhankelijk van hun dochter om te kunnen overleven. Op regelmatige basis ontvingen zij geld van hun dochter dat werd meegegeven met kennissen die naar Turkije reisden nu dit de enige efficiënte wijze was voor verzoekers om geld te ontvangen. Andere keren werden geldsommen overgeschreven via Western Union. (Stuk 9 stukkenbundel concludenten)

Uit het betalingsbewijs dd, 3 april 2006 blijkt duidelijk dat de dochter van verzoekers op 3 april 2006 een bedrag van 800.00 € heeft overgemaakt aan verzoekers om in hun levensonderhoud te voorzien, Verzoekers woonden toen bij hun zoon H. I. E. (...).

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De bestreden beslissing verwijst naar 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel is conform artikel 40 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, in werking getreden op 1 juni 2008 en is van toepassing op alle aanvragen tot vestiging die ingediend worden vanaf 1 juni 2008. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van (oud) artikel 40, §3, 3° van de Vreemdelingenwet doch wel van artikel 40 bis, § 2, lid 1, 4° juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters middel mist derhalve juridische grondslag en verzoeksters bewering in het verzoekschrift dat haar aanvraag geweigerd werd op grond van artikel 40 §3, 3° van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag. Verder dient nog te worden opgemerkt dat het centrale punt van de betwisting vormt, de vraag of verzoekster al dan niet stukken heeft aangebracht die bewijzen dat ze in het verleden ten laste was van haar vervoegd familielid. Het bewijs kan in deze niet indirect geleverd worden door een bewijs aan te brengen dat men niet ten laste was van het OCMW. Verzoekster verwijst naar bewijzen gevoegd bij haar verzoekschrift doch poneert niet als feit dat deze stukken voorgelegd werd ter ondersteuning van haar in punt 2.2. bedoelde aanvraag. De gemachtigde van de burgemeester kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover hij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.